

raten, som hon såg stå der med ett nästan dystert uttryck i ögonen.

Under loppet af timmen, när betygen granskades och lexorna bestämdes, var Bella mycket förströdd. Hon ertappade sig med att oupphörligt titta bort till sista bänken och räkna ut hurudan flicka den der nya egentligen var. Hon såg icke vänlig ut åtminstone och svarade nästan buttert på föreståndarinnans tilltal.

När de skulle gå, sökte Bella ett tillfälle att närma sig henne, men det lyckades ej. Sjelf var hon blyg, och den andra höll sig afsigtligt tillbaka. Flickorna lemnade Bella dessutom ej i fred; två af dem togo henne under armen och tågade af med henne under ifrigt samspråk.

— Hvad hon ser bra ut, den der Rappe, — sade Lilli Enestam, när de kommit ut på gatan.

— Nå, jag vet ej just, — sade Agnes Lund. — Såg ni, hon var klädd i gröfsta halfylle, sådant som våra pigor ej skulle täckas gå med.

— Hon är kanske fattig, — yttrade Bella urskuldande.

— Och en sådan paletå hon hade! — fortfor Agnes med energiskt ogillande. — Lång och slät som en säck, och med fickor stora som . . . den här skolväskan. Hon går alltid med händerna i fickorna och har påsvantar, som andra gatpojkar.